

ת"פ 13147/01 - א פ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 15-01-13147 מדינת ישראל נ' פ

בפני כבוד השופט שירלי דקל נוה
ה המבקש א פ
נגד מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

כללי

1. לפניה בקשה לאיסור פרסום פסק דין.

ה המבקש הודה והורשע, במסגרת עסקת טיעון, בעבירות של תקיפה - בן זוג והיזק לרוכש בمزיד. ביום 28.5.15 ניתנה הכרעת דין וכן גזר דין בעניינו של המבקש, במסגרתו כיבד בית המשפט את הסדר הטיעון בין הצדדים, וגזר על הנאשם מאסר על תנאי והתחייבות כספית.

טענות הצדדים

2. בתאריך 15.5.15 פנה המבקש בבקשת להורות על אי פרסום פסק דין בעניינו באתר האינטרנט, וטען כי הוא עובד עם ציבור גדול, ופרסום זה עלול להזיק לו ולאשתו, ולהסביר לו נזק בלתי הפיך.

המשיבה התנגדה לבקשת וטענה כי בשל עקרון פומביות הדיון והעובדה כי לא הכוח של המבקש עלול להיגרם נזק חמור מפרסום זה, יש לדוחות את הבקשת.

רקע משפטי

3. סעיף 3 לחוק-יסוד: השיפיטה קובע את עקרון היסוד של פומביות הדיון, וכלsoon הסעיף: "בית המשפט ידון בפומבי, זולת אם נקבע אחרת בחוק או אם בית המשפטaura אחרת לפי חוק".

דברים דומים נקבעו בסעיף 68(א) לחוק בתי המשפט [נוסח חדש] התשמ"ד-1984 (להלן: "חוק בתי המשפט"), לפיו, ככל, ידון בית המשפט בפומבי. מכוח עקרון זה נגזרת הזכות לפרסום את זהות הצדדים להליך המשפטי (בשב"פ פמי 2484/05 פרט ב' מדינת ישראל (18.7.05)).

בית המשפט העליון עמד פעמים רבות ובהרחבה על עקרון פומביות הדיון, וכך:

"עקרון פומביות הדיון הוא עקרון יסוד של כל משטר דמוקרטי. הוא בעל מעמד חוקתי על-חקוי בשיטותנו המשפטית, ועל חשיבותו ומרכזיותו אין חולק (ראו: סעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה; וכן, למשל, רע"א 3007/02 יצחק נ' מוזס, פ"ד נו(6) 592, בפסקאות 9-10 לפסק דין של השופט ד' דורנר (2002) (להלן: עניין מוזס)). עקרון יסוד זה חל על בתי המשפט בפועלתם (ראו סעיף 68 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, (להלן: חוק בתי המשפט)). הוא חל גם על בתי הדין המשמעתיים הפועלים מכוחו של חוק שירות המדינה (משמעות), תשכ"ג-1963, לפי סעיף 41 לחוק. בשמרתו של עקרון פומביות הדיון טמונה, כידוע, אחת העורבות העיקריות לתקינותו של ההליך המשפטי, הן בתחום עשיית הצדק ובירור האמת, הלכה למעשה, והן בתחום מראית פנוי הצדק קיבל עם ועדה... (דברי השופט מצא בע"פ 353/88 וילנרט ב' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 444, 450 והאסמכתאות שם (להלן: עניין וילנרט)). "פומביות הדיון היא מעיקרי היסוד של עשיית משפט צדק" (דברי השופט צ' ברניזון בע"א 550/75 מורי ב' בגון, פ"ד ל(2) 309, 314 (1976))" (5917/97 האגודה לזכויות האזרח נ' שר המשפטים, פס' 17 לפסק הדין (8.10.09)).

עם זאת, עקרון פומביות הדיון אינו עקרון מוחלט, מנגד עומדת הזכות לפרטיות, המוגנת בעיקר במסגרת סעיף 7 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו ו보호ראות חוק הגנת הפרטויות, התשמ"א-1981 (להרחבת עלה מעמדה של הזכות לפרטיות והשינויים שחלו במעטם זה ברובות השנים, ראו: בג"ץ 6650/94 פלוני נ' בית הדין האזרחי בננתניה, פס' 8-11 לפסק הדין (14.5.06)).

בהתנגדות בין שני זכויות אלו, קבע בית המשפט העליון זכות בכורה לפומביות הדיון:

"על עקרון פומביות הדיון מעמד בכורה של "זכות ציבורית"... מקום בו ניתן לבית המשפט שיקול דעת לאסור פרסום פסק דין או לפגוע בדרך אחרת בעקרון הפומביות "לעולם תטה הCAF אל עבר פומביות הדיון"".
(ע"א 2800/97 ליפсон נ' גהה, פ"ד נג(3) 714, 719-718 (1999) והאסמכתאות המובאות שם).

4. בסעיפים 68-71 לחוק בתי המשפט התקיים להתנגדות שבין שתי הזכויות, ומינה חריגים שונים לעקרון פומביות הדיון. סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, הרלוונטי לעניינו, קובע כי:

"בית משפט רשאי לאסור כל פרסום הקשור לדעוני בית המשפט, במידה שהוא נדרש בכך"

לשם הגנה על בטעונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם או לשם מניעת פגעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדרתם בחוק הליכי חקירה והעודה של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם".

המבחן הקבוע בסעיף זה הינו " מבחן הפגיעה החמורה". בע"א 4963/07 **ידיעות אחרונות נ' פלוני**, סעיף 11 לפסק הדין(27.2.08), קבע בית המשפט העליון מספר מבקרים, אותם יש לשקל טרם מתן החלטה בנוגע לאיסור פרסום:

"**כתנאי להפעלת הסמכות לפי סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, על בית המשפט לבחן הן את מהות הזכות הנפגעת, הן את עצמת הפגיעה בה. רק אם מגע בית המשפט למסקנה כי הפרסום יביא לפגיעה בפרטיות, וכי הפגיעה האמורה הינה פגעה חמורה, שומה לעליו לשקל האם יש מקום להפעיל סמכותו ולאסור פרסום. גם בשלב זה, על בית המשפט לאזן בין עקרון פומביות הדיון לבין הפגיעה בפרטיות. بغداد איזון זה יש לשקל את מידת העניין הציבורי שבפרסום המסוים אל מול הנזק שייגרם כתוצאה ממנו... בנוסף, ומבליל לקבוע רשימה סגורה של שיקולים אפשריים, ניתן להביא במנין השיקולים את השלב בו נמצא הדיון השיפוטי - אין דיון של פרסום בשלב הגשת כתב התביעה, כאשר ניצבת גרסה אחת בלבד, כדיונו של פרסום פסק דין, הכלול מצאים שעברו את כור ההיתוך השיפוטי (השו: עניין חברת החדשנות, פסקה 30)".**

מן הכלל אל הפרט

5. המבחן לא פירט בבקשתו באיזו עבודה הוא עובד, מה תפקידו, עם איזה ציבור ל��וחות הוא בא ברגע, מה היקף הציבור או כל נתון נוסף, למעט אמרה כללית. אף אם קיבל את טעنته של המבחן כי פרסום שמו יביא לפגיעה בזכותו לפרטיות, לא מצאתי כי מדובר בפגיעה חמורה, כמתבקש מהוראות סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, אשר יש בכוחה לגבור על עקרון פומביות הדיון.

יודגש כי אין די בנזק הרגיל הנובע באופן טבעי המשפט, ואין בבקשתה שהוגשה לפני כל נימוק המצדיק את אי הפרסום והחריגה מהכלל המשפטי, במיחוד נוכח הוראת הפסיקה לפיה על החירג לכלל פומביות הדיון להתרפרש בנסיבות (ע"פ 353/88 וילנר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 444, 451 (1991)).

నכון הדבר כי ביום, נוכח התפתחות הטכנולוגיה, פרסום שמו של אדם יכול להסביר לו נזק רחוב יותר מעבר עת היו פסקי הדין חשובים רק לציבור המצויץ של אנשי הקהילה המשפטית. אולם, בענייננו, סבורני כי אין לייחס לטענה זו משקל רב, נוכח העובדה כי לא עסקין במבחן שעוזר הרשותו הראשונה והיחידה, אלא להיפך.

המבחן הינו בעל ארבע הרשעות קודמות, והוא אף ריצה מספר עונשי מאסר. פסקי דין קודמים שניתנו בעניינו של המבחן חשובים לעין כל, ללא כל השמטה של שמו של המבחן או של פרטים מזוהים אחרים, ובעקבות של זיופ

ומרימה. משכך, לא ברור מדוע דוחקא פרסום של פסק דין זה עלול לגרום לנזק בלתי הפיך,-contained בבקשתה.

דברים אלו מקבלים משנה תוקף נוכח השלב בו נמצא ההליך שלפניי, שכן במקרה דין, מדובר על פרסום פסק דין, בו הודה המבוקש בעובדות כתוב האישום והורשע במסגרת עסקת טיעון, ולא עסקינו במקרה בו מתבקש איסור פרסום אותו של חשוד, אשר הטענות נגדו טרם הוכחו.

זאת ועוד, פסק הדין ניתן עוד ביום 28.5.15, עת נכח המבוקש באולם בית המשפט, אולם, הבקשה לאיסור פרסום פסק הדין הוגשה רק שלושה ימים לאחר מכן - ביום 31.5.15. לו היה המבוקש חרדי ליצירת נזק בלתי הפיך לפגיעה בו וב Ashton, כפי שציין בנימוקי הבקשה, לא ברור מדוע הגיע את הבקשה רק לאחר שלושה ימים ולא בעת מתן פסק הדין.

לסיום

6. נוכח כל האמור לעיל, אני מורה על דחיתת הבקשה.

המצוירות תשלח את ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, ט"ו סיון תשע"ה, 02 יוני 2015, בהעדר הצדדים.